

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/76/2019
Identifikačné číslo spisu: 2214010215
Dátum vydania rozhodnutia: 23. februára 2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2214010215.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci obvineného J. W. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, o dovolaní obvineného J. W. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Ellingera proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 17. januára 2019, sp. zn. 5To/65/2018, na neverejnom zasadnutí konanom 23. februára 2021, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného J. W. sa odmieta.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 24. novembra 2017, sp. zn. 4T/60/2014, bol obvinený J. W. uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

dňa 29. januára 2013 v čase o 23.48 hod. v obci B. po S.W. ulici v okrese P. W. napriek tomu, že mu bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 8. septembra 2008, sp. zn. 1T/41/2007, právoplatným dňa 9. júna 2009, uložený okrem iného i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 4 roky, plynúci od 9. júna 2009, viedol osobné motorové vozidlo zn. Kia Sportage, evidenčného čísla P. XXXCG, pri čom bol prichytený policajnou hliadkou.

Podľa § 323 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona bol za to obvinený J. W. odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov pri súčasnom zrušení rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 18. februára 2013, sp. zn. 2T/264/2010, právoplatného 19. augusta 2013, vo výroku o treste, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Na podklade odvolania obvineného J. W. voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Trnave uznesením zo 17. januára 2019, sp. zn. 5To/65/2018, rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného J. W. zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený J. W. prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Ellingera dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Po stručnej rekapitulácii doterajšieho priebehu trestného konania a citácii § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený vyslovil presvedčenie, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by sa dopustil trestného činu, ktorý je mu kladený za vinu. Trval na tom, že to, že v kritický deň riadil osobné motorové vozidlo zn. KIA Sportage, tvrdia iba príslušníci Policajného zboru, pričom o ich dlhodobej zaujatosti voči jeho osobe, mala svedčiť najmä výpoveď policajta - svedka I. B., z ktorej vyplýva, že 29. januára 2013 spolu s R. Y. zastavili motorové vozidlo, ktoré riadil, pričom títo ho už poznali z F., nakoľko s ním boli problémy. Pripomenul, že od začiatku trestného konania tvrdil, že predmetné vozidlo neriadil, ale že ho riadil nebohý J. S., čo tento aj sám potvrdil. Súdu preto vyčítal, že z nepochopiteľného dôvodu neuveril výpovedi jeho ani svedka J. S., konštatujúc, že nebohý J. S. mal vtedy uložený trest zákazu činnosti. Obvinený k tomu poznamenal, že napriek uloženému zákazu činnosti svedkovi J. S. nič nebránilo, aby sa dopustil protiprávneho konania a riadil motorové vozidlo. Obvinený zároveň poukázal na skutočnosť, že prvostupňový súd nevyhovел jeho návrhu zabezpečiť vyjadrenie zo správy ciest, z ktorého by vyplynulo, že cesta, po ktorej mal jazdiť, bola v tom čase už uzavretá, pretože boli veľké mrazy, cesta bola zaviata snehom a neprejazdná. Súdu prvého stupňa tiež vyčítal, že nevyhovел ani jeho návrhu vyžiadať od policajtov protokol, z ktorého by vyplývalo, že im povedal, že síce sedel za volantom, ale vozidlo neriadil. V tejto súvislosti pripustil, že sedel za volantom vozidla, dôvodiac tým, že čakal na vodiča - už nebohého J. S., avšak zotrval na tvrdení, že toto neriadil. Vysvetlil, že v tom čase objednával náhradné automobilové súčiastky zo Slovenska aj z Maďarska a J. S. mu robieval šoféra. Z toho vyvodil, že nie je pravda, že by J. S. mal vtedy uložený zákaz činnosti.

Pre dokreslenie situácie počas kritického dňa považoval obvinený za potrebné uviesť, že v uvedený deň bola silná snehová fujavica a jeho manželka išla do nočnej zmeny na svoje pracovisko v Rakúsku, a to z miesta ich súčasného trvalého bydliska v I. Z. do B., odkiaľ pokračovala ďalej do práce s kolegynami na inom motorovom vozidle. Svoje vozidlo s evidenčným číslom P. XXXCG zvykla v takýchto prípadoch odparkovať v obci B.. Daného dňa sa jej to nepodarilo, pretože medzi obcami Q. a B. zistila, že s vozidlom nie je niečo v poriadku, a po zastavení na S. ulici zistila, že dostala defekt a nemôže v ceste pokračovať. Z pracoviska mu preto večer, keď sa naň dostavila, telefonovala, že vozidlo má poruchu a pre defekt ho zanechala vo B. a treba ho opraviť a dopraviť domov, čo jej prisľúbil. Pripomenul, že uvedené skutočnosti v plnom rozsahu potvrdila aj jeho manželka vo výpovedi na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Gabčíkove dňa 27. novembra 2013.

Obvinený argumentoval tým, že nemal dôvod porušiť zákaz riadenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu, ktorý mu bol uložený predchádzajúcim rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 1T/41/2007, pretože v tom čase mal podanú žiadosť o odpustenie zvyšku trestu, pričom predchádzajúci deň sa zúčastnil na verejnom zasadnutí, ktoré však bolo odročené, ale následne, v marci bolo jeho žiadosti vyhovené, a to dňa 18. marca 2013, kedy sa rozhodnutie stalo aj právoplatným. Obvinený zdôraznil, že z uvedeného dôvodu nechcel riskovať, a preto telefonicky zavolať svojho priateľa J. S. z P. W., čo vyplýva aj z podrobného výpisu k faktúre pre jeho telefónne číslo, aby mu prišiel pomôcť, keďže mal odňaté vodičské oprávnenie a nemohol riadiť motorové vozidlá. Obvinený dodal, že k miestu, kde sa vozidlo nachádzalo, prišiel aj s náradím peši, vozidlo opravil, ale musel čakať J. S., ktorý nemohol hneď prísť, keďže bol zaneprázdnený. Práve keď, čakajúc, sedel vo vozidle za volantom a kúrnil v aute, bol kontrolovaný policajnou hliadkou. Poprel však, že by sa priznal k tomu, že riadil motorové vozidlo tak, ako je to uvedené v zázname o jeho kontrole, nachádzajúcom sa v spise. Doplnil, že J. S. skutočne v noci aj prišiel, a to aj s posilou a takto vozidlo dopravili domov.

Vychádzajúc z uvedeného, prezentoval názor, že nenaplnil skutkovú podstatu žalovaného trestného činu ani po objektívnej ani po subjektívnej stránke. Mal za to, že jeho obrane nasvedčuje najmä výpoveď Q. W., ako aj výpis jeho telefonických hovorov, z ktorého vyplýva, že v popoludňajších hodinách medzi 14:00-14:51 hod. mal prichádzajúce hovory zo zahraničia a v čase od 18:03-00:29

hod. trikrát kontaktoval J. S.. V tejto súvislosti vyčítal odvolaciemu súdu, že k nevykonaniu ním navrhnutých dôkazov nezaujal žiadne stanovisko a v odôvodnení napadnutého uznesenia len vo väčšej miere odkázal na skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, s ktorými sa stotožnil. Obvinený pritom zotrval na presvedčení, že na základe vykonania ním navrhovaných dôkazov by bolo objektívne preukázané, aký bol celkový priebeh skutku, ktorý sa odohral. Vo vzťahu k výsluchom svedkov - príslušníkov Policajného zboru - poukázal na to, že žiadnym spôsobom nebola vyvrátená ich zaujatosť voči jeho osobe, keďže aj napriek značnému časovému odstupe od skutku (viac ako 4 a pol roka) si obaja svedkovia celkom zreteľne pamätali okolnosti, ku ktorým malo dôjsť v kritický deň, konštatujúc, že v jeho prípade sa jednalo o problémovú osobu.

Záverom konštatoval, že prvostupňový súd a následne aj odvolací súd precenili dôkazy svedčiace v jeho neprospech, žiadnym spôsobom nevzali do úvahy dôkazy svedčiace v jeho prospech, čím malo dôjsť aj k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Uložený trest nespĺňa účel zamýšľaný Trestným zákonom. Napadnuté rozhodnutie súdu druhého stupňa označil za neobjektívne a vyvolávajúce dôvodné, respektíve rozumné pochybnosti.

Na základe uvedených skutočností bol obvinený toho názoru, že sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa so spisovým materiálom v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 24. novembra 2017, sp. zn. 4T/60/2014, ako aj uznesením Krajského súdu v Trnave zo 17. januára 2019, sp. zn. 5To/65/2018, bol porušený zákon v ustanoveniach § 317 ods. 1, § 319, § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 7, ods. 19 Trestného poriadku v jeho neprospech, a súčasne podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave zo 17. januára 2019, sp. zn. 5To/65/2018, a spolu s ním aj rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda z 24. novembra 2017, sp. zn. 4T/60/2014, a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Dunajská Streda predmetnú trestnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie obvineného J. W. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného po zhrnutí priebehu doterajšieho konania i obsahu podaného dovolania vyslovil názor, že z obsahu rozhodnutia Krajského súdu v Trnave je zrejmé, že tento sa vysporiadal s jednotlivými námietkami obvineného, označiac tieto za totožné s námietkami uvedenými v dovolaní.

K dovolaciemu dôvodu uplatnenému obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku prokurátor pripomenul, že tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, respektíve neboli vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy. Vychádzajúc z uvedeného, zdôraznil, že dovolací dôvod v tomto prípade nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že súd nevykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol obvinený, prípadne že vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa jeho predstáv. Na základe konštatovaného uzavrel, že za naplnenie tohto dovolacieho dôvodu nemožno považovať zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní v súlade so zákonom, teda nemožno vyvodiť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Prokurátor ďalej poukázal na to, že z jednotlivých skutočností uvedených v dovolaní je možné vyvodiť záver, že obvinený namieta nedostatočne zistený skutkový stav a následné nesprávne vyhodnotenie jednotlivých dôkazov, v dôsledku ktorého došlo podľa neho k nezákonnému odsúdeniu jeho osoby. Zároveň mal za to, že z obsahu dovolania nevyplývajú žiadne nedostatky, ktoré by mohli byť subsumované pod písm. a) až n) ods. 1 § 371 Trestného poriadku. Preto vyjadril presvedčenie, že dôvodom na podanie dovolania bola len nespokojnosť obvineného s odsudzujúcim výrokom, ktorý bol vyhlásený na základe vykonaného dokazovania, ktoré obvinený považoval za nedostatočné, respektíve za nesprávne vyhodnotené. Dôvody dovolania uvádzané obvineným tak podľa neho predstavujú len námietky voči zistenému skutkovému stavu, na ktoré dovolací súd nemôže prihliadať.

Vo svetle uvedených skutočností navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky odmietnuť dovolanie obvineného J. W. podľa § 382 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [pozn. súdu: správne § 382 písm. c) Trestného poriadku], nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

V reakcii na predmetné vyjadrenie okresnej prokuratúry dovolateľ v osobne spísanom podaní upriamil pozornosť na skutočnosť, že jediným dôkazom proti jeho osobe je výpoveď policajtov, ktorých označil za zaujatých. Pôvod „zlého vzťahu“ s policajtmí z P. W. videl dovolateľ vo vyšetrovaní úmrtia jeho dcéry pri autonehode, ktoré nemalo byť vedené zákonným spôsobom.

Pripúšťajúc, že Trestný poriadok ani judikatúra v podstate nevylučujú, aby bola výpoveď svedka použitá ako jediný dôkaz o vine, a to aj bez ďalších podporných dôkazov, zároveň zdôraznil, že prax stanovila požiadavky na kvalitu takejto výpovede, a teda že takýto dôkazný prostriedok musí byť jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a súčasne nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že keďže výpoveď policajtov bola niekoľkokrát menená, je nevyhnutné považovať ju za nevierohodnú a vyvrátenú inými dôkazmi, najmä výpoveďami svedkov J. S., Q. W., X. O. a Q. X., ako aj výpisom telefonických hovorov z rozhodného dňa. Mal za to, že odvolací súd k navrhnutým dôkazom nezaujal žiadne stanovisko.

Rovnako, z nedodržania zákonných ustanovení obvinil aj prokuratúru, považujúc odvolanie okresnej prokuratúry za účelové a majúce za cieľ zakryť procesné chyby prehliadnuté v prípravnom konaní a pred vznesením obvinenia pri začatí trestného stíhania.

Vzhľadom na uvedené dovolateľ žiadal o revíziu spisového materiálu s prihliadnutím na porušenie práva na obhajobu a spravodlivý proces.

Predmetná reakcia obvineného na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Dunajská Streda k ním podanému dovolaniu zostala zo strany prokuratúry bez odozvy.

Následne súd prvého stupňa po odstránení vytknutých nedostatkov predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Trestného poriadku.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného J. W. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

K tomu sa vzhľadom na povahu obvineným vznesených dovolacích námietok a ním realizovanú ich subsumpciu pod uplatnený dovolací dôvod žiada dodať, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia

chyb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. To znamená, že ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku, nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (R 120/2012).

Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371

ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Trestného poriadku), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Abstrahujúc hlavné idey dovolania i naň nadväzujúceho písomného podania obvineného, dovolací súd vyvodil, že vyslovenia naplnenia ním výslovne označeného dovolacieho dôvodu [uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku], sa obvinený domáhal v podstate z dôvodu, že konajúce súdy sa nestotožnili s jeho verziou udalostí predchádzajúcich skutku a tento tvoriacich, keď neakceptovali jeho výpoveď ani výpoveď svedka J. S., nedocenili význam svedeckej výpovede Q. W., listinného dôkazu - výpisu jeho telefonických hovorov - a ďalších, bližšie nešpecifikovaných dôkazov, ktoré mali svedčiť v jeho prospech, a zároveň uverili výpovediam svedkov I. B. a R. Y. - príslušníkov Policajného zboru, hodnotiac týchto ako zaujatých a nevierohodných; ďalej z dôvodu, že nevyhoveli jeho návrhom na vykonanie dokazovania zabezpečením vyjadrenia zo správy ciest a obstaraním protokolu zo služobného zákroku; podobne z dôvodu, že odvolací súd sa nevysporiadal s nevykonaním ním navrhnutých dôkazov prvostupňovým súdom; a napokon, z dôvodu, že nebola naplnená objektívna ani subjektívna stránka skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, pričom, s ohľadom na príslušný spisový materiál, musel zároveň konštatovať, že žiadna z uvedených dovolacích námietok nebola obvineným vznesená dôvodne.

Z uvedeného výpočtu námietok vznesených obvineným v dovolacom konaní je, vychádzajúc z ich obsahového vymedzenia (tak ako bol dovolacím súdom prevzatý z odôvodnenia podaného dovolania), zrejmé, že žiadna z nich nie je relevantná z hľadiska naplnenia obvineným uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Ani jedna z nich totiž v skutočnosti nie je výhradou, ktorá by reálne smerovala voči zákonnosti niektorého z vykonaných dôkazov alebo napádala porušenie ustanovení zákona pri vykonávaní niektorého z dôkazov vykonaných pred súdom. Z uvedeného dôvodu predmetné dovolacie námietky obvineného, vyznačujúce sa prevažne skutkovým charakterom, nedisponujú ani potenciálom viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

S ohľadom na uvedené musel dovolací súd už na tomto mieste konštatovať, že v prejednávanej veci dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, (ako jediný) uplatnený obvineným, nebol naplnený.

Napriek tomu, že chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku, nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania, Najvyšší súd Slovenskej republiky, majúc na zreteli vyššie citovanú judikatúru (R 120/2012), pristúpil k preskúmaniu, či výhradám, vecne špecifikovaným dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, by pri ich správnej právnej kvalifikácii zodpovedal iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ten, ktorý obvinený označil. Pritom dospel k záveru, že vznesené dovolacie námietky, vzhľadom na ich povahu a obsah, odôvodňujú posúdenie dôvodnosti ich uplatnenia obvineným z hľadiska naplnenia dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

Z obsahového vymedzenia dovolacích námietok obvineného, ktorých podstatný obsah dovolací súd zámerne prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia a ktoré, tak ako ich najvyšší súd zhrnul vyššie, vlastne v podstatnej časti smerujú voči hodnoteniu dôkazov (výpovede samotného obvineného, výpovedí svedkov J. S., Q. W., I. B. a R. Y. a listinných dôkazov) súdmi nižšieho stupňa, voči odôvodneniu ich skutkových záverov, a teda aj voči ustáleniu skutku, je totiž zrejmé, že predmetné výhrady obvineného sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu s rozhodnutím súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu ako celku a nimi prezentovanými odôvodneniami svojich skutkových a právnych záverov. Namietajúc v podstate nesprávne vyhodnotenie všetkých vykonaných dôkazov a obzvlášť, opakovane uvádzané, nedostatočné zhodnotenie ním označených skutočností (týkajúcich sa najmä okolností, za akých sa podľa vlastných tvrdení ocitol na mieste činu, ako aj vlastného opisu priebehu skutku, ktorý vylučuje prítomnosť úmyslu riadiť motorové vozidlo, a tak sa dopustiť porušenia súdom uloženého zákazu činnosti, a tiež faktorov, majúcich podľa jeho názoru vplyv na vierohodnosť výpovedí svedkov I. B. a R. Y.) prvostupňovým i odvolacím súdom, obvinený v podstate napadol spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi prvého i druhého stupňa, ktoré priamo obvinil z nesprávneho vyhodnotenia obsahu a vierohodnosti jeho vlastnej výpovede a výpovede svedkov I. A. B. a R. Y., pričom v konaní vykonané (ale aj nevykonané) dôkazy (ktorých obsah predpokladal) zároveň, vyberajúc tie z nich, ktoré zodpovedajú potrebám jeho obhajobnej stratégie (výpoveď svedkyne Q. W., neuskutočnené výpovede svedkov J. S., X. O. a Q. X., výpis telefonických hovorov, neexistujúci protokol zo služobného zákroku, neexistujúce vyjadrenie zo správy ciest a predovšetkým svoje vlastné tvrdenia), sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu spôsobom podporujúcim ním prezentovanú verziu priebehu skutku, opakujúc pritom argumentáciu doslova totožnú s tou, ktorou dôvodil už v pôvodnom, najmä odvolacom, konaní a ktorá bola založená predovšetkým na spochybňovaní vierohodnosti výpovede svedkov I. B. a R. Y. - príslušníkov Policajného zboru, na zdôrazňovaní indícií vyznievajúcich v jeho prospech a súčasnom znevažovaní skutočností svedčiacich proti nemu, ako aj (a najmä) na obviňovaní orgánov činných v trestnom konaní a konajúcich súdov z tendenčného konania voči jeho osobe a z tendenčného hodnotenia vykonaných dôkazov. Z podstaty týchto námietok dovolateľa vyplýva, že pokiaľ tento napáda spôsob, akým konajúce súdy vyjadrili svoje skutkové a právne závery v odôvodnení svojho rozhodnutia, spôsob, akým vyhodnotili jeho výpoveď, výpovede jednotlivých svedkov a dostupné listinné dôkazy, a napokon aj ustálenie skutkového záveru, že dovolateľ, vedomý si súdom uloženého zákazu činnosti konal v úmysle viesť motorové vozidlo, je očividné, že v danom prípade ide o námietky výlučne skutkového charakteru, smerujúce sčasti proti správnosti a úplnosti zisteného skutku, ale predovšetkým proti spôsobu, akým sa prvostupňový aj odvolací súd vysporiadali s vykonanými dôkazmi a akým tieto hodnotili.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku potom najvyšší súd v kontexte uvedených zistení považuje za žiaduce pripomenúť, že vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Tak, ako pre zisťovanie skutkového stavu veci, aj pre samotné hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej

skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplýva. Hodnotenie dôkazov totižto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nemohol námietkam obvineného založeným na vlastnom hodnotení výpovedí svedkov I. B. a R. Y. ako nevierohodných, výpisov telefonických hovorov a ďalších, v konaní ani nevykonaných, dôkazov ako rozhodujúcich a vlastných tvrdení ako pravdivých, na obhajobných tvrdeniach o neprítomnosti úmyslu riadiť motorové vozidlo a na nespokojnosti s rozsahom a obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia priznať v rámci dovolacieho konania akúkoľvek relevanciu. Samotné hodnotenie či už rozsahu alebo, v danom prípade najmä, výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúce ustálenie priebehu skutkového deja a ďalších okolností spáchania žalovaného skutku, ako už bolo uvedené, nemôže byť predmetom prieskumnej právomoci dovolacieho súdu.

Zároveň sa k vyššie vymedzeným námietkam obvineného žiada v kontexte dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Námietky obvineného k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, tak svojím obsahom nenapĺňajú žiaden dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. K tomu je len pre úplnosť potrebné dodať, že uvedené sa netýka dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Dovolací súd, rešpektujúc naznačené limity prieskumu napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dovolacím súdom, a teda bez toho, aby sám prehodnocoval vierohodnosť, obsah a význam jednotlivých, v pôvodnom konaní vykonaných, dôkazov, považoval za vhodné upriamiť pozornosť dovolateľa na nasledujúce skutočnosti. Pokiaľ sa obvinený domáhal hodnotenia výpovede zomrelého J. S. vo svoj prospech, je nutné uviesť, že z písomných záznamov, vyžiadaných súdom prvého stupňa na základe návrhu obvineného na vykonanie dôkazov, predložených prvostupňovému súdu Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Dunajskej Strede a oboznámených na hlavnom pojednávaní dňa 24. novembra 2017 (č. l. 147 súdneho spisu), predmetom ktorých je zadržanie J. S. a obmedzenie jeho osobnej slobody jeho umiestnením do cely policajného zaistenia dňa 7. januára 2014, vyplýva, že sa všetky, vrátane priložených zápisníc o výsluchu, týkajú skutku, spáchaného v uvedený deň samotným J. S.. V záznamoch predložených na vyžiadanie dovolateľa sa teda nenachádza žiadna zmienka o skutku, zo spáchania ktorého bol tento uznaný vinným. Pozornosti dovolacieho súdu však neušlo, že zápisnica o výsluchu svedka J. S. ku skutku,

tvoriacemu predmet trestnej veci dovolateľa, spísaná 7. januára 2014 v Gabčíkove Obvodným oddelením Policajného zboru Gabčíkovo, sa v spisovom materiáli nachádza, a to na č. l. 52-53 vyšetrovacieho spisu, kde sa s ním obvinený a jeho obhajkyňa mali možnosť oboznámiť v rámci preštudovania vyšetrovacieho spisu 31. januára 2014. Predmetná zápisnica nebola v konaní pred súdom vykonaná. Možno však uviesť, že svedok J. S. k trestnej veci dovolateľa nevedel nič uviesť, keďže s odstupom času si už na okolnosti prípadu nepamätal. Z uvedeného je zrejmé, že v danej trestnej veci nebola k dispozícii žiadna procesne relevantná výpoveď zomrelého J. S., vo vzťahu ku ktorej by sa konajúce súdy mohli v kontexte prejednávanej veci dopustiť nesprávneho hodnotenia.

Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne Q. W., nemožno, hoci len marginálne, vecne nepoukázať na skutočnosť, že táto sa koncentruje len na okolnosti predchádzajúce skutku a po tomto nasledujúce, a teda, keďže svedkyňa sa v čase spáchania skutku na mieste činu nenachádzala, jej výpoveď nie je spôsobilá priamo preukazovať priebeh udalostí tvoriacich skutok. Uvedené obdobie platí pre obvineným predložený výpis telefonických hovorov, ktorý síce preukazuje, že v deň skutku došlo v určitom čase medzi obvineným a J. S. k telefonickej komunikácii, avšak zároveň z neho nie je možné vyvodit' dôvod a predmet ich vzájomných rozhovorov. Dovolací súd v tejto súvislosti súčasne opätovne zdôrazňuje, že hodnotenie uvedených dôkazných prostriedkov a ich obsahu, a to aj v kontexte naznačených skutočností, rovnako ako aj hodnotenie obsahu a samotnej vierohodnosti výpovedí príslušníkov Policajného zboru, je v rámci konania pred súdom zverenú výlučne súdu prvého stupňa a odvolaciemu súdu (s už vyššie uvedenou výnimkou založenou dovolaním ministra spravodlivosti podaným podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolací súd preto nebol oprávnený zaoberať sa týmito aspektmi naposledy uvedených námietok dovolateľa.

Na druhej strane, majúci na zreteli, že obsahom práva na obhajobu je aj právo navrhnúť dôkazy a tomu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu sa takýmito návrhmi adekvátne zaoberať, a teda najneskôr pred meritorným rozhodnutím im buď vyhovieť alebo ich odmietnuť, respektíve rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (R 116/2014), je potrebné pripustiť, že za istých okolností môže dôjsť k zásadnému porušeniu práva na obhajobu aj v súvislosti s neakceptovaním návrhu obvineného na vykonanie, respektíve doplnenie dokazovania. Bolo by tomu tak vtedy, ak by o takom návrhu nebolo rozhodnuté alebo by bol návrh na dokazovanie odmietnutý bez náležitých dôvodov, t.j. najmä bez zrozumiteľného a presvedčivého vysvetlenia nemožnosti vykonania dokazovania, respektíve nadbytočnosti a nepotrebnosti jeho doplnenia. Len v takých prípadoch by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného, a teda aj naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd v súvislosti s námietkami obvineného, vyčítajúcimi konajúcim súdom, že nepristúpili k obhajobou navrhovanému zabezpečeniu vyjadrenia zo správy ciest a obstaraniu protokolu zo služobného zákroku, a odvolaciemu súdu osobitne aj to, že sa nevysporiadal s nevykonaním ním navrhnutých dôkazov súdom prvého stupňa, skúmal len, či o tomto bolo kvalifikovaným spôsobom rozhodnuté.

Pritom zistil, že v prejednávanom prípade nenastala ani jedna z vyššie popísaných situácií, odôvodňujúcich prijatie záveru o zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu.

V predmetnej veci totiž zo spisového materiálu bez pochybností vyplýva, že na prípadné konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu nevysporiadania sa súdu s návrhmi obhajoby na doplnenie dokazovania nebol splnený ani základný predpoklad, spočívajúci vo vznesení návrhov na doplnenie dokazovania procesne relevantným spôsobom, respektíve v zotrvaní obhajoby na takýchto návrhoch. Dovolací súd zistil, že obhajkyňa obvineného v závere hlavného pojednávania (konaného v neprítomnosti obvineného z titulu vedenia konania ako konania proti ušlému) dňa 24. novembra 2017 uviedla, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 149 súdneho spisu). Vykonania uvedených dôkazov sa obvinený nedomáhal ani v odvolacom konaní, kde v rámci slova udeleného na verejnom zasadnutí 17. januára 2019 (č. l. 191 súdneho spisu) len poukázal na ich nezabezpečenie súdom prvého stupňa bez toho, aby či už v podanom odvolaní alebo na verejnom zasadnutí navrhol sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu doplnenie dokazovania ich vykonaním.

K tomu je potrebné uviesť, že dôsledkom späťvzatia návrhu procesnej strany na vykonanie dôkazu je neopodstatnenosť vykonania takéhoto dôkazu. Späťvzatie návrhu na doplnenie dokazovania možno realizovať písomným podaním alebo zápisnične na hlavnom pojednávaní či verejnom zasadnutí. Možno tak spraviť individuálne vo vzťahu k jednotlivému pôvodne navrhovanému dôkazu alebo všeobecne k doplneniu dokazovania ako celku. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že v zmysle jeho judikatúry (R 116/2014) je vyhlásenie procesnej strany v záverečnej fáze súdneho konania pred rozhodnutím vo veci samej, kedy naposledy možno uplatniť návrhy na doplnenie dokazovania, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania, jej konečným prejavom o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania zároveň jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania netrvá, a teda že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V konkrétnej prejednávanej veci je takýmto prejavom aj vyhlásenie procesných strán (obvineného v zastúpení obhajkyňou) na hlavnom pojednávaní dňa 24. novembra 2017, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 191 súdneho spisu). Okresný súd, viazaný týmto prejavom vôle obhajoby, teda postupoval správne a v súlade so zákonom, ak vychádzajúc zo skutočnosti, že následkom takto učineneho späťvzatia všetkých skôr uplatnených (a doposiaľ nevykonaných) návrhov obhajoby na doplnenie dokazovania zanikla potreba o nich procesne relevantným spôsobom rozhodnúť, sa týmito viac nezaoberal a na tieto neprihliadal. K tomu sa žiada dodať, že v konaní pred odvolacím súdom návrhy na doplnenie dokazovania, s ktorými by bolo potrebné vysporiadať sa, vznesené neboli.

Len pre úplnosť dovolací súd uvádza nasledujúce zistenia, týkajúce sa návrhov obhajoby na doplnenie dokazovania.

Návrhom na doplnenie dokazovania (obstaraním výpovede svedka J. S., svedkyne Q. W. a zadovážením spisu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1T/41/2007), vzneseným v priebehu prípravného konania obhajkyňou obvineného (č. l. 6 vyšetrovacieho spisu), bolo vyhovené, pričom v štádiu pred začatím súdneho konania, a to ani v rámci preštudovania vyšetrovacieho spisu (č. l. 66-67 vyšetrovacieho spisu), obhajoba ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania neuplatnila.

Rovnako potom v konaní pred súdom súd prvého stupňa vyhovel návrhu obvineného na vypočutie svedkyne Q. W. (na hlavnom pojednávaní 11. októbra 2017, č. l. 143-144 súdneho spisu), na obstaranie listinných dôkazov od Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dunajskej Strede, zachytávajúcej výpoveď J. S. (listiny na č. l. 54-64 súdneho spisu, oboznámené na hlavnom pojednávaní 24. novembra 2017, č. l. 149 súdneho spisu), na vypočutie svedkov I. B. (na hlavnom pojednávaní 11. októbra 2017, č. l. 144-145 súdneho spisu) a R. Y. (na hlavnom pojednávaní 24. novembra 2017, č. l. 148 súdneho spisu) - príslušníkov Policajného zboru, ktoré boli vznesené na hlavnom pojednávaní 10. júna 2015 (č. l. 84 súdneho spisu). K výsluchu súčasne navrhovaného svedka Q. X. nebolo pristúpené z dôvodu, že obhajoba na výzvu okresného súdu na oznámenie bližších identifikačných údajov navrhovaného svedka, potrebných na zabezpečenie jeho účasti na hlavnom pojednávaní (č. l. 88 súdneho spisu), žiadnym spôsobom nereagovala. Pokiaľ ide o výsluch svedka X. O., o ktorý obvinený písomne navrhol doplniť vykonané dokazovanie (č. l. 71 súdneho spisu), menovaný svedok požiadal súd, aby konal bez jeho prítomnosti, keďže pracuje v Nemecku a na Slovensko chodíva len sporadicky a bez toho, aby vopred poznal presný dátum svojej cesty a svojho pobytu na Slovensku (č. l. 108 súdneho spisu). Ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa (ale ani v prípravnom konaní či v odvolacom konaní) neboli zo strany dovolateľa, respektíve jeho obhajkyne a obhajcu podané. Z uvedených zistení bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že súd prvého stupňa sa zaoberal každým návrhom obhajoby na doplnenie dokazovania, pričom podstatnej časti z nich vyhovel, respektíve nevykonal len tie, ktorých vykonanie objektívne nebolo zo strany súdu možné zabezpečiť.

Dovolací súd teda nezistil v postupe súdu prvého stupňa ani v postupe odvolacieho súdu, nadväzujúcom na návrhy obvineného na vykonanie dôkazov, žiaden nedostatok, ktorý by v

predmetnej veci umožňoval dospieť k záveru o porušení práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom.

Záverom sa k týmto námietkam obvineného žiada dodať, že nespokojnosť obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania nemôže byť sama o sebe porušením práva na obhajobu. Súd, vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vzhľadom na vyššie uvedené je zároveň zrejmé, že ani výhrada obvineného smerujúca voči absencii reakcie odvolacieho súdu na nevykonanie ním navrhovaných dôkazov nemôže byť dôvodná. Navyše táto ani nezodpovedá skutočnému stavu veci. Odvolací súd totiž, aj napriek skutočnosti, že návrh na vykonanie dôkazov zabezpečením a oboznámením vyjadrenia zo správy ciest a protokolu zo služobného zákroku naozaj nebol zo strany obvineného v konaní pred súdom prvého stupňa vznesený, na strane 4 odôvodnenia svojho rozhodnutia vo vzťahu k nezabezpečeniu vyjadrenia zo správy ciest konštatoval, že „... zabezpečeniu a predloženiu takéhoto dôkazu obhajobe nič nebránilo. Nie je povinnosťou súdu zabezpečovať dôkazy v prospech obhajoby, najmä v prípadoch, v ktorých to môže urobiť sám obžalovaný alebo jeho obhajca. Tento záver je odrazom princípu kontradiktórnosti trestného konania.“ Citovaná časť odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu tak celkom zjavne v rozpore s tvrdeniami obvineného svedčí o tom, že odvolací súd sa dostatočným a potrebám trestného konania adekvátnym spôsobom vysporiadal s ním uplatnenou, hoci skutočnosťou nepodloženou odvolacou námietkou. Pokiaľ ide o protokol zo služobného zákroku, obstarania a oboznámenia ktorého sa mal dovolateľ podľa vlastných tvrdení (uvádzaných na verejnom zasadnutí) v konaní pred súdom prvého stupňa taktiež domáhať, k tomu dovolací súd stručne poukazuje na to, že obaja svedkovia skutku zhodne vypovedali, že s obvineným na mieste činu spisali správu o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy, ktorá sa nachádza v spisovom materiáli (na č. l. 22-23 vyšetrovacieho spisu) a bola aj s následne písaným úradným záznamom (na č. l. 29 vyšetrovacieho spisu) riadne oboznámená na hlavnom pojednávaní dňa 24. novembra 2017 (č. l. 149 súdneho spisu). O protokole sa zmienil len obvinený, a to až na verejnom zasadnutí o ním podanom dovolaní a bez toho, aby uviedol, aké konkrétne skutočnosti, iné než tie, ktoré sú obsahom ním podpísanej správy o výsledku objasňovania priestupku, by ním mali byť preukázané.

Zhrnúc doposiaľ uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej veci nezistil, že by niektorá z obvineným uplatnených námietok viedla k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napokon, obvinený podaným dovolaním spochybnil naplnenie objektívnej i subjektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Spochybňovanie splnenia niektorého zo zákonných znakov skutkovej podstaty príslušného trestného činu sa v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu štandardne posudzuje z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V prejednávanom prípade však z vecného vymedzenia námietky absencie objektívnej a subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia v konaní obvineného, nadväzujúceho na jeho vlastnú verziu opisu udalostí, ktoré sa v čase činu a na mieste činu mali odohrať, vyplýva, že dovolateľ nenamietal, že by skutok tak, ako je vyjadrený v skutkovej vete výrokovej časti prvostupňového rozsudku, potvrdeného odvolacím súdom, nezodpovedal v aspekte objektívnej a subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia jeho právnej vete vyjadrenej v § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, teda že by skutkové zistenia ustálené konajúcimi súdmi boli nesprávne právne posúdené. Naopak, podaným dovolaním, tvrdiac, že nemal dôvod porušiť zákaz riadenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu, pretože v tom čase mal podanú žiadosť o odpustenie zvyšku trestu, ktorej bolo v

nasledujúcich týždňoch vyhovené, a že vozidlo neriadil, ale len sedel za volantom odstaveného vozidla, aby sa počas čakania na príchod J. S. zohrial, napadol vlastne ustálenie subjektívnej stránky, t.j. jeho úmyslu konať spôsobom odporujúcim zákonu, i objektívnej stránky, t.j. samotného priebehu skutkového deja, súdmi nižších stupňov ako skutkových zistení, čo zodpovedá námietke hodnotenia v konaní vykonaných dôkazov a námietke na jeho základe v konaní ustálených skutkových záverov, avšak nie námietke správnosti ich právneho posúdenia. Vychádzajúc z uvedeného, preto dovolací súd, limitovaný na jednej strane (v súlade s R 120/2012) vecnou špecifikáciou chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), nemohol skúmať, či stíhaný skutok tak, ako bol vyjadrený v prvostupňovom rozsudku, potvrdenom odvolacím súdom, zodpovedá z hľadiska znakov subjektívnej a objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, ako ktorý bol právne kvalifikovaný, jeho právnomu posúdeniu, a teda či je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a súčasne na druhej strane, vzhľadom na vyslovene skutkový charakter na tieto znaky skutkovej podstaty dotknutého trestného činu sa vzťahujúcich námietok, nemohol konštatovať (z už vyššie konkretizovaných dôvodov) ani naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V každom prípade niet pochyb, že v skutkovej vete výrokovej časti dovolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa je nepochybne a celkom jednoznačne vyjadrené, že obvinený napriek uloženému trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu bol policajnou hliadkou prichytený práve pri vedení v skutkovej vete špecifikovaného osobného motorového vozidla. Uvedené vymedzenie samotného konania patrí spolu s ustálením konkrétnej formy zavinenia do okruhu skutkových (a nie právnych) zistení a záverov, ktoré sú z prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu vylúčené. Ich revízia v danom konaní preto neprichádza do úvahy.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd uvádza, že po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil v dovolaní napadnutých rozhodnutiach konajúcich súdov ani také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

